

dede eller ikke. Nu er det klart, at en saadan Undersøgelse har vi her i Tinget endnu mindre Tid til. Vi har ikke Tid til at gaa i Detailler, vi kan kun se det lidt større, det, vi maa fæste vor Opmærksomhed ved, er, hvorvidt man her i Tinget vil søge at komme bort fra Underskuddet eller vil akkviescere ved det, finde sig i det. Det er jo ogsaa det, der har været talt om af de tidligere Talere. Mig forekommer det, at naar man forrige Aar ved Skattepaalæg og andet kom til det Resultat, at man fik Balance, og naar man egentlig fik Løfte om, at der for Fremtiden skulde være Balance, og selv hævdede, at der burde være Balance, bør vi ikke i Aar gaa fra det.

En Skavank ved vort Arbejde her i Rigsdagen forekommer mig at være — jeg kan gerne bruge Udtrykket — et vist Hang til Lovmageri. Det er saaledes, at Ministrene — jeg taler ikke særlig om de nuværende, jeg har set det gennem en nogenlunde lang Aarrække — udmaaler deres, lad mig sige, velsignelsesrige Virksomhed gennem det Antal Love og Bevillinger paa Finansloven, som de kan møde op med. Det er en Aspiration, som Ministre nu en Gang har, ikke disse Ministre særlig, men alle Ministre: de har Lyst til at underskrive Love eller faa nogle Bevillinger paa Finansloven, og det er meget ofte af det onde. Thi denne Epidemi, om jeg saa maa sige, har bredt sig baade i Landstinget og i Folketinget; man søger at komme hjem med noget, der skal gøres noget for den lokale Egn. Den enkelte Folketingsmand, og for øvrigt ogsaa den enkelte Landstingsmand, er tilbøjelig til at søge at bringe noget med hjem, ligesom en Minister søger at faa sit Navn under en Lov. Og paa Grund heraf er jo, da Ministrene ønsker at faa mange Bevillinger og mange Love, den Kraft, hvormed de kan modsætte sig de enkelte Folketingsmænds eller Landstingsmænds Ønsker i Retning af ogsaa at faa noget, temmelig ringe, og som Følge deraf faar man en hel Del Love, som vistnok i mange Tilfælde kunde undværes — som gaar ud paa f. Eks. at faa Jernbane til hver Mands Dør, eller hvad man nu vil —, og som alle sammen mere eller mindre koster Staten Penge og ofte mange Penge. Dette er altsaa ogsaa Tilfældet paa denne Finanslov. Særlig ved tredie Behandling har de forskellige Ministre skullet have en hel Del Bevillinger ind, og, som jeg sagde før, en nøjere Prøvelse af disse Bevillinger heroppe i Landstinget er der ikke megen Tid

til. Den ærede første Taler nævnedede en Del Bevillinger paa Kultusministeriets Budget, som forekom ham at være af mindre Betydning og som kunde undværes; det var Smaabeløb, og nogen videre Betydning vilde det ikke faa for Balancen, selv om man strøg dem. Jeg skal for øvrigt som Landmand med Hensyn til den Ukrudtsbog, som Kultusministeriet skal have, give ham Ret i, at Kultusministeriet vistnok hellere maatte overlade Bekæmpelsen af Ukrudtet til Landbrugsministeriet. Men alt i alt vilde det jo ikke betyde meget, selv om man strøg nogle af disse Smaabeløb. Det stiller sig da saaledes, som den ærede sidste Taler kom ind paa, at der var to Maader at skaffe Balance paa. Den ene er den, at man kunde forøge Indtægterne. Og der er det utvivlsomt rigtigt, som ogsaa den højtærede Finansminister har sagt nede i Folketinget, at det Underskud, som Budgettet udviser, vil ikke komme frem paa Regnskabet; Indtægterne vil flyde saa meget rigeligere, at der ganske sikkert bliver Balance, ja endogsaa et ikke ganske ringe Overskud, naar Regnskabets Dag kommer. Det er sikkert ganske rigtigt, at saaledes vil det stille sig, og derfor kunde man med nogen Grund sige, at saa var Balancen nemt opnaaet, for man kunde simpelt hen forøge Indtægterne. Men der er jeg ganske enig med det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, i, at det er ikke nogen heldig Vej at gaa. Man har jo paa dette Omraade det Princip, at man fastsætter Indtægterne ved Finanslovens Begyndelse i Henhold til, hvad de tidligere har været, og det er ikke heldigt, at man kommer ind paa at forandre dem gennem Finanslovens Behandling, fordi det muligvis ser ud til, at Indtægterne flyder noget rigeligere, Konjunkturerne er bedre o. s. v., for det kan maaske vende sig den anden Vej, og vi er maaske oppe paa Højdepunktet i Øjeblikket. Altsaa, den Vej at forøge Indtægterne og derigennem skaffe Balance tiltaler heller ikke mig.

Men saa er der den anden Vej at gaa: at formindske Udgifterne. Dette fraraadede det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, og jeg synes, han antydede, at hvis man gjorde noget saadant — han indrømmede, at det var ganske lovligt og rimeligt i og for sig, og at Landstinget havde Ret til det — som at sige Nej til enkelte af disse Bevillinger, vilde man der ved — synes jeg, han til Slutning sagde — i den almindelige Bevidsthed komme til det Resultat, at det i endnu højere Grad, end det ved Forslaget om Grundlovsæn-